

[Justitsministeren.]

lig ikke sine forskellige oplysninger i denne sag fra statsadvokaten.

Mine bemærkninger om Wright, Thomsen & Kier-sagen skal jeg da slutte med at gentage, at jeg ikke kan have noget ansvar for sagens behandling, da jeg ikke har haft noget med den at gøre, men det har været mig magtpåliggende at sætte mig ind i sagen så vidt, at jeg har kunnet danne mig et skøn, om der noget sted under sagens behandling i rigsadvokaturen eller i justitsministeriet er truffet nogen afgørelse, der ikke udelukkende er truffet ud fra saglige hensyn. Jeg er kommet til det resultat, at de påstande og insinuationer, som er fremsat om det modsatte, ikke har hold i virkeligheden, og jeg har godtgjort, at det ærede medlem hr. Aksel Larsens påstande på alle de punkter, som er væsentlige, og som jeg derfor har beskæftiget mig med, er så slet underbyggede, ja, jeg tør sige så letfærdige i deres urigtighed, at man kunne undres over at skulle opleve at se et æret medlem af dette høje ting optræde så ynkeligt i rollen som ridderen af den bedrøvelige skikkelse.

Jeg skal så vende mig til Leifersagen, som, såvidt jeg ser, rummer to spørgsmål: mit forhold til politifuldmægtig Leifers anholdelse fredag den 22. oktober og mit forhold til sandheden for så vidt angår de udtalelser, som jeg har fremsat over for pressen.

Med hensyn til det første spørgsmål kan jeg ganske henholde mig til den redegørelse, som jeg havde i morgenbladene mandag den 25. oktober. Mens forhørene i Leiferkommissionen stod på, havde nogle fanger i Vestre Fængsel besværet sig over, at en af præsterne ved fængslet, pastor Ryhede, søgte at pumpe dem for oplysninger, som kunne være kompromitterende for visse højere politiembedsmænd, og som fuldmægtig Leifer kunne bruge for kommissionsdomstolen. To af fangerne havde forklaret, at præsten havde sagt til dem, at han fra Leifer skulle opfordre dem til at sige, hvis de senere blev afhørt om oplysninger, som de nu gennem præsten havde givet Leifer, at de selv havde givet Leifer disse oplysninger på et tidligere tidspunkt, da de sad sammen med ham i et skab på politigården. Pastor Ryhede benægtede ved en tjenstlig undersøgelse indenfor fængselsvæsenet rigtigheden af fangeres forklaring, og overfor præstens benægtelse tillagde man ikke fangeres udsagn afgørende vægt, og man foretog ikke nogen afhøring af Leifer. Torsdag den 21. oktober sent på dagen

blev justitsministeriet bekendt med, at der i statsfængslet i Horsens var fundet nogle breve, der var indsmuglet til fanger. Brevene blev gennemlæst i ministeriet den 22. oktober, og brevene gav en velbegrunnet formodning om, at pastor Ryhede i strid med, hvad han havde forklaret ved den tjenstlige undersøgelse, havde været mellemmand mellem fuldmægtig Leifer og forskellige personer, der var dømt eller tiltalt for landsforræderisk virksomhed. Det var også oplyst, at den person, som havde skrevet brevene til fanger i Horsens, var blevet underrettet fra statsfængslet om, at hendes breve var fundet.

Jeg var enig i, at undersøgelsen i denne sag måtte fremmes hurtigt, og at dens resultat ikke måtte forspildes ved, at muligt implicerede fik yderligere lejlighed til at træffe aftale om, hvad de skulle forklare. Præsten blev anholdt og tilstod nu, at hans tidligere forklaring i hovedsagen var urigtig, og at den forklaring, som de 2 fanger havde givet, var rigtig. Den straffelovsbestemmelse, som omhandler det forhold, pastor Ryhede havde tilstået sig skyldig i, og som Leifer også måtte sigtes efter, var straffelovens § 124, stk. 2. I denne forbindelse kan der også være spørgsmål om sigtelse for anstiftelse til falsk forklaring for retten, jfr. straffelovens § 158, sammenholdt med § 23. Jeg fik forelagt spørgsmålet, om man eventuelt kunne anholde Leifer, og dertil svarede jeg: „Ja, om fornødent“. Jeg ved ikke, hvad jeg ellers skulle have svaret. Det må jo være sagen og den sigtede forhold, således som de forløber, der bliver afgørende for, om politiet skal foretage anholdelse eller ikke. Af de oplysninger, som foreligger, fremgår det, at de 2 politimænd, som om aftenen indfandt sig hos politifuldmægtig Leifer, ikke begyndte med at sætte ham under anholdelse, men bad ham om at komme med. Der blev heller ikke lagt nogen hindring i vejen for fuldmægtig Leifers ønske om at komme til at tale med sin forsvarer. Først da hr. Leifer forlangte at få telefonen flyttet ind i et andet værelse, for at han kunne telefonere i enrum, betydede man ham, at han måtte betragte sig som anholdt. Forklaringen er vel ligetil, at det ikke er heldigt, at personer, som man vil afhøre, får lejlighed til ukontrolleret at træffe aftaler med andre. Jeg har ikke selv talt med politikommissær Andst, som ledede sagens behandling, og min, som jeg sagde, ret selvfølgelig besked om, at Leifer om fornødent kunne anholdes, er faktisk blevet videregivet til hr. Andst, sådan at han måtte opfatte det som en instruktion om